

Решение на Съда (четвърти състав) от 10 юли 2014 г. (преюдициално запитване от Supremo Tribunal Administrativo — Португалия) — Fazenda Pública/Banco Mais SA

(Дело C-183/13) ⁽¹⁾

(Данъчни въпроси — ДДС — Директива 77/388/ЕИО — Член 17, параграф 5, трета алинея, буква в) — Член 19 — Приспадане на данъка, платен за получена доставка — Сделки за финансов лизинг — Стоки или услуги със слесено предназначение — Правило за определяне на подлежащата на приспадане част от ДДС — Дерогационен режим — Условия)

(2014/C 315/18)

Език на производството: португалски

Запитваща юрисдикция

Supremo Tribunal Administrativo

Страни в главното производство

Жалбоподател: Fazenda Pública

Ответник: Banco Mais SA

Диспозитив

Член 17, параграф 5, трета алинея, буква в) от Шеста директива 77/388/ЕИО на Съвета от 17 май 1977 година относно хармонизиране на законодателствата на държавите членки относно данъците върху оборота — обща система на данъка върху добавената стойност: единна данъчна основа, трябва да се тълкува в смисъл, че при обстоятелства като тези по главното производство той допуска възможността държава членка да задължи банка, която упражнява по-специално дейност по финансов лизинг, да включи в числителя и в знаменателя на дроб, която служи за определяне на една и съща подлежаща на приспадане част за всички свои стоки и услуги със слесено предназначение, само частта от плащанията, извършвани от клиентите по техните договори за финансов лизинг, която съответства на лихвите, когато използването на тези стоки и услуги се налага преди всичко в резултат на финансирането и управлението на тези договори, което запитващата юрисдикция следва да провери.

⁽¹⁾ ОВ С 189, 29.6.2013 г.

Решение на Съда (пети състав) от 10 юли 2014 г. (преюдициално запитване от Juzgado de lo Social nº 1 de Benidorm — Испания) — Víctor Manuel Julián Hernández и др./Puntal Arquitectura SL и др.

(Дело C-198/13) ⁽¹⁾

(Закрила на работниците и служителите в случай на неплатежеспособност на работодателя — Директива 2008/94/ЕО — Приложно поле — Право на обезщетение на работодател от държава членка за изплатените на работник или служител възнаграждения в хода на производство за отмяна на неговото уволнение след изтичането на 60 работни дни от подаването на иска за отмяна — Липса на право на обезщетение в случай на нищожни уволнения — Суброгация на работника или служителя в правото на обезщетение на неговия работодател в случай на временна неплатежеспособност на последния — Дискриминация на работниците и служителите, чието уволнение е било нищожно — Харта на основните права на Европейския съюз — Приложно поле — Член 20)

(2014/C 315/19)

Език на производството: испански

Запитваща юрисдикция

Juzgado de lo Social nº 1 de Benidorm

Страни в главното производство

Жалбоподатели: Víctor Manuel Julián Hernández, Chems Eddine Adel, Jaime Morales Ciudad, Bartolomé Madrid Madrid, Martín Sellé Orozco, Alberto Martí Juan, Said Debbaj

Ответници: Puntal Arquitectura SL, Obras Alteramar SL, Altea Diseño y Proyectos SL, Ángel Muñoz Sánchez, Vicente Orozco Miro, Subdelegación del Gobierno de España en Alicante

Диспозитив

Национална правна уредба като разглежданата в главното производство — съгласно която работодателят може да поиска от съответната държава членка изплащането на възнагражденията с надеж, настъпил по време на производството за отмяна на уволнение след изтичането на 60 работни дни от предявяване на иска, и съгласно която, когато работодателят не е изплатил тези възнаграждения и е във временна неплатежоспособност, засегнатият работник или служител може чрез законна суброгация да поиска пряко от тази държава изплащането на посочените възнаграждения — не попада в приложното поле на Директива 2008/94/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 22 октомври 2008 година относно закрилата на работниците и служителите в случай на неплатежоспособност на техния работодател и поради това не може да се изследва с оглед на основните права, гарантирани от Хартата на основните права на Европейския съюз, и по-специално с оглед на член 20 от посочената Харта.

⁽¹⁾ ОВ С 189, 29.6.2013 г.

Решение на Съда (втори състав) от 10 юли 2014 г. (преюдициално запитване от Consiglio di Stato — Италия) — *Impresa Pizzarotti & C. Spa/Comune di Bari, Giunta comunale di Bari, Consiglio comunale di Bari*

(Дело C-213/13) ⁽¹⁾

(Преюдициално запитване — Обществени поръчки за строителство — Директива 93/37/ЕИО — Акт за „поемане на задължение за отдаване под наем“ на сгради, които все още не са построени — Национално съдебно решение, което се ползва със сила на пресъдено нещо — Обхват на принципа на сила на пресъдено нещо в хипотезата на положение, несъвместимо с правото на Съюза)

(2014/С 315/20)

Език на производството: италиански

Запитваща юрисдикция

Consiglio di Stato

Страни в главното производство

Жалбоподател: Impresa Pizzarotti & C. Spa

Ответници: Comune di Bari, Giunta comunale di Bari, Consiglio comunale di Bari

в присъствието на: Complesso Residenziale Bari 2 Srl, Commissione di manutenzione della Corte d'appello di Bari, Giuseppe Albenzio, действащ в качеството на „commissario ad acta“, Ministero della Giustizia, Regione Puglia

Диспозитив

1) Член 1, буква а) от Директива 93/37/ЕИО на Съвета от 14 юни 1993 година за съгласуване на процедурите за възлагане на обществени поръчки за строителство трябва да се тълкува в смисъл, че договор, който има за основен предмет изграждането на сграда, отговаряща на посочените от възлагащия орган нужди, представлява обществена поръчка за строителство и следователно не попада в изключенията, посочени в член 1, буква а), подточка iii) от Директива 92/50/ЕИО на Съвета от 18 юни 1992 година относно координирането на процедурите за възлагане на обществени поръчки за услуги, макар и да включва задължение за отдаване под наем на въпросната сграда.